

Ca-Nostra

EPOCA SEGONA
ANV VI : NÚM. 77

SEMANARI MALLOQUI
Inca, 5 de Joriol 1924

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

A UN JOVE

LO QUE DIUEN EL VELLS

No t'enfadaràs si et dic que la juvenesa porta en sí mateixa com una mena de neciesa. Ara pren aquesta afirmació com un postulat; ja vindrà un dia que el vél que tapa aquesta veritat s'alçarà, quan la joventut passi, i llavors et recordaràs de moltes dites i fetes de la teva joventut, que et faran riure i et faran plorar.

Doncs, així mateix es pot dir que la vellúria porta en sí mateixa com una mena de sabiduria. Tal cosa els ve als vells de les moltes coses que han vist i han experimentat.

Si alguna vellia d'hivern et trobes amparat per l'escó prop de la llar de foc en companyia d'un vell, prou vell perquè ja no hagi de bregar amb un treball excessiu i no massa vell que els anys li hagin emboirat el seny, prova de fer-lo parlar dels casos de la vida. Als vells els agrada parlar de coses passades, com si això fos una exigència de la naturalesa llur, com si això fos la llur vocació.

Et trobaràs davant d'ell com davant d'un llibre obert, d'un llibre contador de casos, cada un dels quals porta una ensenyança.

Als nois se'ls vol ensenyar amb llibres de coses que els expliquen els secrets de la naturalesa i els miracles de artifici d'on

es desentranyen els minerals de ferro, de còm creix l'erba de blat fins a fer canya i porta espiga, quines fases ha passat el bronze fins a ser campana o el ferro fins a ser màquina, de còm el blat passant pel molí, per la pastera i pel forn ens dóna el pa de cada dia.

Emperò, més útils i més espirituals que els llibres de coses, són els llibres de casos que ens conten les palestres, els trencacolls, les fluctuacions de la vida; de còm una modalitat de vida depèn d'una petita circumstància, de còm una paraula poc meditada ocasiona plets i degràcies, com una relliscada porta a un hom al precipici; els llibres de casos que implacables fan esment de les sancions que cauen damunt de l'orgull, de la ira, de la luxúria i de la peresa dels homes.

I aquests llibres són els vells; que registren la història de la vida en havent passat i ens la fan viure a nosaltres amb ses paraules.

Per elles la experiència dels altres ens la fem nostra, i el cicle de la nostra vida agafa una major amplitut, com si nosaltres haguéssim dit o fet tot allò que sentim contar.

Per elles, per les paraules dels vells, sense perdre la calor de joventut, hauràs el seny madur dels anys, que vindrà a ser com una mica de cendra posada damunt de les brases que modera i conserva el caliu pre més llarg temps.

De fer parlar als vells i d'escoltar-los
amb respecte, moltes vegades n'hauràs
profit.

JAUME RAVENTÓS.

EL ARPA

(DE MIQUEL COSTA I LLOBERA)

Subieron al castillo. Al viento abierta
La agusta puerta sobre el mar estaba
Allí la reina, á su hija detenido,
Triste le señaló la mar lejana.
Entraron al palacio. Los salones
Hondos mostraron soledad que espanta;
Los negros caballeros que allí había
Temblaron al rumor de las pisadas.
Aquellos negros caballeros, nunca
Moverán ya la poderosa lanza:
Al crugir de sus huecas armaduras,
La reina suspiraba.

En el salón real, vasto y desierto,
Resplandecía un trono de oro y plata;
Subió y sentose en él la hermosa reina,
Y recordó la majestad pasada.
A sus pies se sentó la tierna joven
Mirando ansiosa la vestusta sala.
—«Tus hijos, madre, y tu poder murieron.
—Hija, tú vives y mis penas calmas.
—De aquella edad, ¿qué resta madre mia?»
Lloró la reina, sin decir palabra,
Y con mudo ademán mostró á la joven
En un rincón un arpa

Era el arpa gloriosa, que otros tiempos
Ante los reyes ínclitos sonaba
Aún en el polvo de sus flojas cuerdas
Notas dormían de dulzura patria.
La hija el arpa tomó: como sollozos
Los primeros acordes suspiraban;
Después rompió en torrente de armonías,
Cual honda pena que llorando estalla.
Los ecos vigilantes del palacio
Repitieron la voz querida y grata;
Movíase en la sombra una bandera;
La lechuza silbaba.

Tropel de notas mágicas salía
Entre las manos de la rubia infanta,
Cual pájaros que nacen y aletean
De las manos purísimas del alba.
Bajos los ojos, la abatida reina
Bebía el són de la armonía estraña,
Y balbuciente hablaba como en sueños,
Y á sus hijos, ya muertos, los nombraba.
Ya era tarde. La luna pensativa
Asomó el rostro á la lujosa cámara,
Y nadie supo, ¡oh Dios! hasta qué hora
Siguió sonando el arpa.

TEODORO LLORENTE

La Roca i els Viatjers

(TRADUCCIÓ DE LAMENAIIS)

Un home anant de viatge per un caminó
de montanya trobà un penyalot que redolant,
redolant, havia caigut dins el camí,
impedint son pas; i per efeitó, era tan es-
querpada aquella montanya i de tant mala
peja, que, fora d'aquell tirany, per cap
banda un i poria travessà.

Aquell homonet veient que no poria con-
tinuà son camí per mor de sa rocota, pro-
và de mourer-la per obrir-se pas; prou se
fatigà..., però vans foren sos afanys.

Llavors el contrariat el viager s'assèu, plè
son cor de tristesa, i diu: «que serà de mi!
vendrà la nit i me sorprendrà dins aqueixa
soledat, sense un cantó de pa, ni una flas-
sada per abrigar-me, ni un'arma per defen-
sar-me dels animals ferosos que en aque-
lles hores surten per fè tala!»

Mentres aqueis pensaments li passaven
per sa mollera, vatassi un'altre viatjé que
sentrega daixo, daixo, afina sa roca en
mig del caminó, hi posa mans i musclo
per retirar-la, i, troban-se impotent per re-
manar-la, s'asseu cap baix i fent muscla-
des. Un i un altre, dins breu temps foren un
estol d'homos, qui, un després s'altre, arri-
baren a la rocota; tots hi provaren llurs
braons..., i cap d'ells la pogué remená un
dit de son siti.

Per fi, un d'ells digué an els altres: germans, eixequem els ulls an el Cel i demanem a Deu que tenga pietat de noltros! Aquesta paraula fou escoltada i tots mans plegades, feren oració; i en haver-la cabada, el mateix afegí: are lo que cascú no ha pogut fè de per si tot sol, veam si entre tots ho porem fè. Llavors tots s'eixecaren, junts empengueren la a roca. La roca aflui-xà tombà i pogueren tots junts posseguí son viatge a la bona de Deu.

—

El viatjè ès l'homo; el camí ès la vida; la roca son les miseries que ell troba a cada passa demunt el camí. Cap homo sabria, per si, tot sòl, retirà aquesta roca; però Deu ha mesurat el pès de manera que aqueix no aturi an els qui, viatjan plegats, saben uní fòrces.

BERNAT BALLE

Cronica d'Inca

Divenres 27.—En la capella del Col·legi del Sagrat Cor, tot el dia han tengut exposat el Santísim. Horabaixa, després de cantada la coroneta d'or i la reserva, se ha entronizat en aquella casa religiosa el Cor de Jesús.

El Rector, Mn. Francesc Rayó, ha feta una plàtica piedosa alussiva a l'acte i servades les oracions rituals i la bendició de l'artística estatua que se anava entronizant.

Assisteixen a la piedosa ceramònia el Clergue parroquial i moltes families, amigues de la casa, que cantaren himnes i el *Crec en un Deu* de Mossèn Romeu.

El Superior, Germà Benildo, colocà a son trono la sagrada imatge, trono que estava adornat amb moltitut de flors i llums.

Diurnenge 29.— En la Parròquia es fà la festividat de sant Pere, predicant Mn. Josep Aguiló.

— En les Monjes Gerònies s'acaben les coranthonas dedicades al Cor de Jesús. Hi ha predicat varis sermons el capellà d'aquell Convent Mn. Francesc Garau.

Dilluns.— Bastanta gent avui descansa del treball material en honra de San Marsal. En la Parròquia hi ha festa dedicada al sant.

—Hem vista una mostra d'aubarcocs secs que portava don Pere Cortés, eleborada baix la seva direció que feien mengera per la seva netedat i bonesa, sens tenir cap d'aquelles taques negranques que solen tenir els aubarcocs assecats. Hi ha que celebrar que hagi qui treballi per restablir el bon nom dels productes agrícolos de Mallorca i d'Inca; ja que la nostra terra dona de si un fruit tant ric, se deu treballar per treurer-ne tot el partit possible i no turdar-lo, com n'hi ha que han fet en grolleres mixtificacions.

—Es estat destinat a Africa don Bernadí Mulet Tinent Coronell del Retgiment d'Inca, a qui donam l'enhorabona per ser un desig seu aquest destí.

—La senyoreta Antonia Mora ha acabat el tercer curs de la carrera del Magisteri amb bones notes. La felicitam.

—Es arribat procedent de les Acadèmies militars l'aprofitat estudiant Mateu Coll, amb el segón any acursat, i essent un dels primers dels alumnes.

Vida Municipal

Assamblea d'Ajuntaments de Balears.
—S'efectuà dia 27 del passat Juny, a la Casa Consistorial de Palma, assistint representacions de dits Ajuntaments. Representaren el d'Inca, els tinents de Batle Srs. Gelabert i Mir i el Secretari Sr. Siquier.

S'acorda recorre contra l'aument del contingent provincial, i demanar an el Directori la constitució de la Mancomunitat d'Ajuntaments d'aquesta província.

La Comissió Permanent de nostre Ajuntament també acordà formular recurs contra dit augment, que és de més de 13.000 pessetes. El Batle Sr. Pujadas complimenta aquest acort.

Aument en caixa.—Cumplint una circular del Sr. Governador civil, se li envià un estat del moviment ocorregut en la caixa de nostre Ajuntament, desde el primer d'Octubre de l'any passat.

Resulta: que'l citat dia hi havia en caixa 5.955'78 pessetes, i dia primer de Maig darrer 44.595'35. Dades que demostra clarament que l'administració de nostre Municipi ha millorat.

Festes Patronals —Segueix treballant la Comissió municipal a fi de que aquelles surtin lluïdes.

El panegíric dels gloriosos Patrons San Abdón i San Sènen s'ha encarregat al fill d'Inca, Mossén Rafel Aguiló, vicari de Mancor.

El castell de focs artificials que s'amollarà dia 30, i s'ha encarregat an el pirotècnic D. Francesc Campos.

A la colcada que surtirà el diumenge 27, hi prendràn part carrosses i autos artísticament adornats.

També hi haurà iluminacions en els carrers principals: dins pocs dies, el Sr. Batle publicarà un bando anunciant els premis que se donaràn els amos de les fatxades que se presentin millor iluminades i engalanades.

Concerts.—Diumenge, com anunciarem, la banda de música del Regiment n° 62 comensà la sèrie de concerts que donarà aquest estiu.

Amb el fi de gratificar an els músics que proporcionen als inquers vetlades delitoses, el Sr. Batle, d'acort amb la Comissió de Festes, ha oberta una subscripció pública, recomenant an els presidents de societats recreatives que la fomentin. Es de esperar que així heu faràn totes les persones que tenguen bon gust.

Sessións de l'Ajuntament.—Dimecres,

dos del corrent, se reuní l'Ajuntament en ple, en sessió extraordinari. S'aprovà el projecte de reglament de sessions, presentat pe'l Batle D. Miquel Pujadas, amb algunes modificacions que proposà el Sr. Pujol (D. Bartomeu).

Després comensà la discussió del pressupost ordinari que ha de retgir durant l'any econòmic 1924-1925.

El dijous a vespre el ple de l'Ajuntament seguí la discussió del nou pressupost, i com no acabà, quedà convocat per tercera sessió extraordinaria.

Denuncies Verbals —El Sr. Batle ha designat an el Cap de la guardia municipal, per rebre les denúncies verbals, que fassen els veïns, respecte infraccions de les Ordenances municipals i dels bandos de la Alcaldía.

Els qui vulguen fer tals denúncies han de comparexe a la Sala, de les 12 a les 13.

EN MONTECARLO

En la última reunión de accionistas se les dió cuenta de que los beneficios del año 1923 ascendieron a 99 millones de francos: 33 millones más en 1922. Y como, por otra parte, han reducido notablemente los gastos han conseguido un beneficio neto de 51 millones, en lugar de los 13 del año anterior. En consecuencia han repartido a las acciones un dividendo de 200 por ciento.

El periódico de donde tomamos la noticia, hace el siguiente comentario:

«Los accionistas tienen motivo para estar contentos, pero la suerte de su clientela ha debido ser extremadamente mala».

Qué lástima que al lado de este balance de pérdidas y ganancias, no se presente el balance de crímenes suicidios, escándalos, ruinas, desgracias y pesadillas que Montecarlo ha producido durante este mismo año.

Aquest setmanari es publica amb censura eclesiàstica.